

LBRIS

We know
books

Ulf Kvensler

Sarek

traducere de Carmen-Olimpia Tache

CRIME SCENE PRESS
2024

*Comunicație radio între ambulanța aeriană și spitalul Gällivare,
15 septembrie 2019, la orele 14:16.*

- Tocmai am ridicat-o pe femeia din Aktse.
- În ce stare se află?
- Suferă de hipotermie și e într-o stare destul de proastă. Abia dacă e conștientă.
- Bine.
- Nu are niciun act de identitate asupra ei, însă spune că o cheamă Anna.
- Am notat.
- Are tăieturi și contuzii pe tot corpul, iar brațul drept e fracturat. Îi administrăm vreo doi litri de perfuzie.
- A căzut?
- Așa se pare, dar are și niște semne în jurul gâtului. Posibilă tentativă de strangulare.
- Bine.
- Totuși, nu putem fi siguri.
- Vom fi pregătiți să o primim.
- Mulțumesc. Terminat.

Stockholm, iulie 2019

Ador Stockholmul în mijloc de iulie. Rezidenții evadează în Gotland, Båstad sau Riviera Franceză, iar locul se scufundă într-o transă văratică. Într-un fel, rămîne doar al tău.

Era o seară de sîmbătă, sfîrșitul unei zile fierbinți. Se făcuse mult mai răcoare de cînd soarele nu mai strălucea peste străzile centrului plin de clădiri al orașului. Eram în biroul meu de la ora șapte dimineața și m-am hotărît să fac o plimbare pînă acasă, ca să iau o gură de aer curat. Cu cît mergeam mai departe, cu atît vedeam și auzeam mai puțini turiști. Vasastanul era, practic, pustiu. În cîteva ore, cînd se lăsa întunericul, petrecăreții beți și zgomoțoși de peste weekend urmau să se îndrepte spre Odenplan – dar pe atunci eu aveam să fiu deja cuibărită în pat.

M-am oprit și mi-am pus palma pe fațada de culoare ocru a unui bloc. Era caldă ca un radiator.

M-am gîndit să iau ceva de mîncare pe drum și l-am sunat pe Henrik să-l întreb dacă vrea ceva. A vrut, așa că am comandat de la restaurantul japonez din zonă un bol poke cu somon pentru el și un platou sushi cu unsprezece piese pentru mine. Cînd am ridicat comanda, tipul din spatele tejghelei a dat voios din cap, așa cum și trebuia; mergeam acolo cel puțin de două ori pe săptămîină.

Mi-am continuat drumul pînă la blocul nostru și am luat liftul pînă la etajul cinci. Am deschis ușa și l-am strigat pe Henrik.

– Bună!

– Bună, a venit răspunsul înfundat din living.

Auzeam sunetul televizorului.

În bucătărie m-am confruntat cu un morman de vase murdare în chiuvetă și cu o masă dezordonată. Cana de cafea a lui Henrik era încă acolo, laolaltă cu bucăți de prosop de hîrtie. Firimituri peste tot.

Mi-a venit să plîng.

Era sîmbătă și lucrasem mai mult de douăsprezece ore, la fel ca, practic, în fiecare zi din vara aia. Îl sunasem pe Henrik să-l întreb ce voia să mănînce, tot eu comandasem mîncarea și o adusesem, iar el nici măcar nu se deranjase să se tîrască de pe canapea și să-și curețe mizeria – ce să mai vorbim să scoată niște pahare și ceva de băut.

Henrik era în concediu și-și petrecea tot timpul în apartament.

Nenorocita asta de bucătărie masivă, cu o masă de zece locuri. Ce rost are? Suntem jalnici.

Televizorul a amuțit, iar el s-a împleticit în bucătărie.

– M-am săturat pînă peste cap de..., am început eu, cu vocea tremurînd de furie. M-am ocupat de mîncare, n-ai putut și tu să faci ordine după ce ai terminat? Te aștepti s-o fac tot eu?

Henrik nu a zis nimic, dar și-a pus cana de cafea în chiuvetă, a aruncat prosoapele de hîrtie, a luat cîrpa de vase și a început să șteargă masa. Judecînd după limbajul lui corporal, treaba asta îi cerea un efort aproape supraomenesc.

Eu am oftat, am luat o sticlă de apă minerală din frigider și mi-am turnat un pahar mare.

– Cred că va trebui să ne amînăm excursia.

Henrik a ridicat privirea, dar nu a spus nimic. Pur și simplu a continuat să șteargă masa.

– Nu pot pleca o săptămîină întregă în momentul ăsta, am continuat eu.

– Înțeleg.

- Pentru mine e mai bine la începutul lui septembrie.
- Va trebui să vorbim cu Milena.
- Bineînțeles. O să o sun.

Eram prea furioasă și supărată ca să mă așez la masă cu el, așa că am făcut un duș prelungit în loc să mănc. Jetul de apă fierbinte mi-a spălat o parte din frustrare și în scurtă vreme mi-am regretat cuvintele dure. Eram obosită și reacționasem exagerat.

Ne-am împăcat mai târziu. Henrik a reușit să zîmbească șters când i-am cerut iertare și l-am îmbrățișat. Am băut câte un pahar de vin și ne-am uitat la un serial de pe HBO, îmbrățișați pe canapea. Eu am adormit pe la jumătatea episodului, m-am trezit când rula genericul de sfârșit. L-am sărutat pe Henrik și m-am dus în pat. El a rămas acolo, privind în gol în direcția ecranului.

Cum am ajuns aici? Oare chiar mai știi cine este Henrik?

Interviu cu Anna Samuelsson 880216-3382, 16 septembrie 2019, spitalul Gällivare, susținut de inspectorul Anders Suhonen

- Deci... acum înregistrez. Bună, Anna, numele meu este Anders.

- Bună.

- Apreciez foarte mult faptul că vrei să vorbești cu mine. Îmi dau seama că ești obosită și ai dureri, dar este bine să abordăm lucrurile astea cât mai repede.

- Da.

- Dacă începi să simți că ești prea obosită sau că ai dureri prea mari, putem să facem o pauză sau să ne oprim pentru azi și să continuăm mâine. Ești de acord?

- Da.

- Promiți să-mi spui?

- Da.

- Durerea e suportabilă acum?

- Sunt bine.

- În cazul ăsta, voi începe cu formalitățile... Spune-mi numele tău complet.

- Anna Signe Samuelsson.

- Numărul personal de identitate?

- 880216-3382

- Unde locuiești?

- Stockholm.

- Cu ce te ocupi?

- Sunt avocat.

- Starea civilă?

Liniște.

- Anna? Ești căsătorită? Necăsătorită...?

- Logodită.

- Cu cine?

- Henrik Ljungman.

- El a fost cu tine în excursie?

Liniște.

- Henrik a mers cu tine la Sarek?

- Da.

- Henrik Ljungman... Îi știi cumva numărul de identitate?

- 820302-7141.

- Mulțumesc. Deci avem...

- Ați găsit-o pe Milena?

- Milena? Cine e Milena?

- Tankovic. Ea este... era... când... Ce zi e astăzi?

- Luni, 16 septembrie.

- Ieri... cred... Ne-am separat...

Liniște.

- Milena Tankovic. Era în viață ultima oară când ai văzut-o?

Liniște. Suspine.

- Anna? Știi dacă Milena era în viață atunci când ai văzut-o ultima oară?

Suspine.

- Nu... Dar trebuie să o găsiți...

- Nu era în viață?

- Nu...

Suspine.

- Milena a fost cu voi de la începutul excursiei?

- Da.

- Știi numărul ei de identitate?

- Nu.

- Unde ați lăsat-o?

Liniște. Suspine.

- Nu pot...

- Ai... Erai singură atunci când ai fost găsită lângă Aktse. Poți să-mi spui cât timp ai mers singură?

Liniște. Suspine.

- Crezi că am putea s-o găsim pe Milena în aceeași zonă?

- Nu știu...

- Bine... O să merg să aduc o hartă, să vedem dacă poți să-mi dai o idee despre unde ar putea fi Milena. Și Henrik. Ești de acord?

Liniște.

- Erați toți trei, nu-i așa? Tu, Henrik și Milena.

Inaudibil.

- Ce-ai spus?

- Mai era cineva.

Știu exact unde și când am auzit numele ăsta pentru prima oară.

Era vineri, 30 august, luam prânzul cu Milena la Miss Clara pe Sveavägen. Vremea era caldă și însorită, dar cu o prospețime nouă în aer, iar lumina soarelui era cumva mai palidă, încît puteai să simți că vine toamna. Ne întîlniserăm la Naturkompaniet la 12 ca să ne completăm echipamentul – o sursă nouă de gaz lichefiat pentru aragaz, șosete de lînă fină, loțiune și spray anti-țîntări și niște hrană liofilizată.

Rezervaserăm o masă pentru ora 12:45, la 13:30 terminaserăm de mîncat, iar acum ne bucuram de cîte un espresso. Nota fusese plătită și chiar trebuia să mă întorc la birou – un prînz prelungit ca ăsta putea însemna să lucrez pînă tîrziu, chiar dacă era vineri. Totuși, nu mă văzusem cu Milena de ceva vreme și ea fusese de acord, cu foarte puțin timp înainte, să amîne excursia pînă în septembrie. Nu voiam să par prea stresată.

Milena a sorbit din cafea și a inspirat adînc.

– Bun... Voiam să te întreb ceva.

– Da?

Puteam să vad că, indiferent ce voia să mă întrebe, o agita. Milena se îmbujora ușor dintotdeauna, iar culoarea i s-a ridicat în obraji ei palizi. Își schimbase coafura – părul ei blond-închis era tot pînă la umeri, dar își lăsase bretonul să crească și fața îi era încadrată de șuvițe moi care o făceau să arate mai feminină, dar la fel de gingașă și plăcută ca întotdeauna. Ca de atîtea ori de-a lungul anilor, am simțit că-mi vine s-o îmbrățișez.

– Chestia e că...

A zîmbit, aproape fără tragere de inimă.

– Am cunoscut pe cineva.

– E fantastic!

– Da, e... fantastic.

A zîmbit iarăși și a mai inspirat o dată profund.

– Cine e?

– Îl cheamă Jacob. Ne-am cunoscut online.

– Genial, Milena!

M-am întins și i-am strîns mîna, scurt.

– De cînd sunteți împreună?

– De puțin mai mult de o lună, așa că e ceva destul de nou.

– Povestește-mi despre el! Cu ce se ocupă?

– Ei bine, măcar nu e avocat, ceea ce e frumos.

– Pare o captură bună.

– E ceva mai mare decît mine...

– Cu cît?

– Are treizeci și opt de ani.

– Păi sunteți, practic, de aceeași vîrstă, am spus.

Ceea ce, desigur, nu era adevărat. Milena avea treizeci și doi de ani, eu aveam treizeci și unu, dar aveam colege care erau doar puțin mai în vîrstă decît mine și deja începuseră să intre în panică – sau își dăduseră seama că vor începe să se panicheze în cîțiva ani – și aveau relații cu bărbați de cincizeci de ani, proaspăt divorțați și cu copii. O rețetă garantată pentru o viață complicată. Jacob era de-o vîrstă cu Henrik.

– E pasionat de alpinism, kitesurfing și tot felul de sporturi extreme, continuă Milena. Voi doi aveți ceva în comun acolo.

Am început să mă întreb dacă nu cumva îl cunoscusem pe undeva.

– Care e numele de familie?

– Tessin.

– Jacob Tessin...

- Și a petrecut o grămadă de timp în munți, cu drumeții și escaladări. Așa că, atunci când a auzit că mergem sus, la Abisko, a... a întrebat dacă poate merge cu noi.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu știam ce să zic.

- Aha, am reușit să spun.

- Știi că e chiar în ultimul moment, așa că înțeleg dacă nu e în regulă.

- E doar... Genul ăsta de excursie poate fi destul de intens, iar Henrik și cu mine nu-l cunoaștem...

- Nu, e-n regulă, înțeleg.

- Tu vrei să vină cu noi?

- Normal – e partenerul meu.

Milena a zîmbit, i-am zîmbit și eu.

- Va trebui să-l întreb pe Henrik.

- Bineînțeles.

- Mai e doar o săptămînă pînă plecăm – o să poată să-și ia liber de la serviciu așa din scurt?

- El zice că nu e nici o problemă.

- Cu ce se ocupă?

- E consultant la o companie numită BCG.

- Am auzit de ei... Scuză-mă, dar acum sunt foarte curioasă – ai o fotografie cu el?

- Nu, a răspuns Milena cu jumătate de gură, scoțîndu-și telefonul. E ciudat, dar nu am.

S-a jucat cu aparatul de parcă ar fi putut găsi vreo imagine uitată cu Jacob.

- E-n regulă, mă gîndeam doar că, dacă e alpinist, e posibil să-l cunosc de undeva.

- Îmi pare rău, nu, nu am...

A tăcut. Eu am zîmbit din nou.

- O să stau de vorbă cu Henrik și te sun. Mă bucur foarte mult că ai cunoscut pe cineva, Milena. Chiar mă bucur.

– Mulțumesc.

– Și abia aștept să-l întâlnesc și eu. Doar că... Trebuie să ne gândim la asta.

– Înțeleg. Iar dacă tu și Henrik nu sunteți de acord cu ideea, spune-mi. Nu e o problemă.

– Nu. Grozav.

Am plecat de la restaurant și ne-am luat la revedere pe trotuarul de afară, îmbrățișându-ne și promițînd să vorbim în weekend.

În timp ce mă întorceam la birou, nu mi-am putut stăpîni curiozitatea. Am deschis pagina de web a BCG și am căutat „Jacob Tessin”. Boston Consulting Group e una dintre cele mai mari și mai prestigioase firme de consultanță din lume. Desigur, reputația lor în Suedia este întrucîtva pătată din cauza implicării în proiectul clădirii New Karolinska, dar chiar și așa. Mulți au căutat de lucru acolo, dar puțini au fost aleși. Salariile lor și programul de lucru erau similare cu ale noastre, care eram avocați de corporație. Săptămînile de lucru de optzeci de ore nu erau ceva neobișnuit, nîcî salariile anuale similare cu ale directorilor de companie.

Însă n-am găsit nici un Jacob Tessin. Nici Jakob Tessin, nici vreo altă variantă de ortografiere pe care am căutat-o. Nu mi s-a părut deosebit de ciudat – multe pagini web au funcții de căutare ineficiente, deși ai crede că o firmă ca BCG ar avea capacitatea să creeze un site complet operațional. Poate că Jacob nu lucra la sediul din Stockholm, știam că mulți consultanți de nivelul acela erau, de obicei, împrumutați proiectelor din alte țări.

Apoi am încercat pe Facebook și l-am găsit.

Jacob Tessin. Înalt și subțire, athletic, cu o constituție musculară pe care am recunoscut-o de la alți cățărători și sportivi de anduranță. Mușchi care au un scop precis, nu creai la sală în fața unei oglinzi. Părul lui castaniu-închis era tuns scurt, iar pielea îi

era bronzată. Culorile lui aveau un fel de căldură. Arăta ca unul dintre norocoșii pe care soarele nu îi arde niciodată.

Aproape fiecare fotografie îl prezenta în diverse contexte sportive: în munți, într-un caiac pe curenți repezi, echipat pentru kite-surfing pe o plajă. Trei tipi într-o pădure, în echipament pentru mountain biking, cu brațele pe după umeri, Jacob în mijloc, toți trei plini de noroi și fericiți ca niște puștani.

Ochii lui au fost singurul lucru pe care nu l-am văzut. În toate pozele purta ochelari de soare sport care se fixau strâns în jurul capului, reflectând lumea în toate culorile curcubeului.

Dar apoi am găsit un grup de fotografii diferite de celelalte. Jacob și doi prieteni în vacanță în vreo țară mediteraneană, posibil Spania sau Portugalia, unde făceau surfing și stăteau să se bronzeze, desigur, plus alte câteva poze din centrul unui oraș străvechi, care stătea să se sfărîme, cu alei înguste și magazine destinate, evident, turiștilor. Mai erau și câteva imagini de la o seară petrecută la o tavernă. Jacob și prietenii lui stăteau afară la o masă, cu strada vizibilă clar în spatele lor. Felinare colorate și o lumină caldă de la alte restaurante și baruri, o mulțime de oameni în jur. Aproape că puteam simți briza caldă pe piele, senzația plăcută de după două pahare de vin, bucuria vieții. Îmi doream să fiu acolo.

Iar Jacob își ridicase ochelarii de soare pe frunte. Zimbea către obiectivul camerei, iar ochii căprui îi străluceau.